

Ik stelde voor om naar een outdoor store te gaan. Op internet had ik er genoeg gezien. Volgens Jose kocht je de beste kampeerspullen tegen de scherpste prijzen bij een legerdump.

We liepen naar de Koera, de rivier die Tblissi in tweeën splijt. Met haar besneeuwde oevers zag ze er ijskoud uit. Jose volgde op het scherm van zijn telefoon de routebeschrijving naar een dump. Maar toen we er na een tijdje lopen aankwamen, bleek de lokatie een winkel voor babyvoeding te zijn. Binnen stak ik mijn licht op. Een jonge vrouw achter de toonbank legde me in gebroken Engels uit dat we er niet ver vandaan waren.

En verdomd, na vijfhonderd meter lopen zag ik aan de overkant van de straat een hoekpand met het bord *Militare* boven de ingang.

Via een trapje kwamen we binnen. Het was donker. Toen mijn ogen gewend waren, zag ik een langgerekte bar en bierpompen. Het plafond was zo laag dat ik voor mijn gevoel moest bukken. Bekladde muren. In de gauwigheid zag ik een hakenkruis.

‘Is er iemand?’ probeerde ik in het Engels.

‘Gente,’ riep Jose. Volk.

Aan de kopse kant van de bar ging een deur open. Een persoon verscheen in de opening. Hij wenkte.

Machinaal liep ik op hem af. Het was me meteen al duidelijk dat we hier niets te zoeken hadden.

‘Kom binnen,’ zei een man. Door het felle tegenlicht kon ik hem niet goed zien.

De door een TL-balk verlichte ruimte was veel te klein voor de vijf man die rond een biljarttafel met drie poten stond. Vier droegen bomberjackies. De vijfde een te ruim zittend colbert. In zijn hand hield hij de missende tafelpoot. Voor mijn gevoel moest er ergens nog een lijk liggen.

‘Hi guys,’ groette Jose zo losjes mogelijk.

De kerel die ons binnenliet - ik kon hem nu goed zien: voorhoofd als een baksteen, gouden kettingen om zijn nek en polsen - sloeg zijn armen over elkaar en ging bij de deur staan.

‘Wat zoeken jullie?’ vroeg een bomberjackie met een ringbaartje.

Jose kwam achter mijn rug vandaan. ‘We zoeken een legerdump.’

‘Dit is een bar,’ zei de man met de tafelpoot.

Op rustige toon legde ik in het Engels uit wie we waren, wat we deden en wat we zochten. Wellicht konden ze ons verder helpen. Het ringbaartje vertaalde.

‘Do you know Geert Wilders?’ vroeg een kerel met een Elvis Costello-bril ineens.

Geert Wilders, alleen zijn naam al bezorgde me kippenvel. Ik zocht naar een kwinkslag maar met die bomberjackies om me heen schoot me zo snel niets te binnen. De man met de bril herhaalde zijn vraag.

Van de televisie, antwoordde ik.

‘Geert Wilders is een held,’ zei Elvis. ‘Hij zegt waarop het staat. Net als Le Pen in Frankrijk en Trump. Fuck al die buitenlanders.’ Zijn maten knikten goedkeurend, met de armen over elkaar.

‘We love people like Geert Wilders,’ zei de uitsmijter op zijn beurt.

Met al die grote woorden werd het kamertje steeds kleiner. Ik kon me wel voor mijn kop slaan dat ik bij binnenkomst niet naar mijn gevoel had geluisterd en meteen rechtsomkeert had gemaakt. Voor mij was Wilders een pisllek in de Nederlandse politiek. Dat kon ik maar beter voor me houden. In plaats daarvan maakte ik een opmerking over zijn kapsel.

‘Men zegt dat Wilders zijn haar verft om zijn Indische achtergrond te verbergen.’

De mannen lachten, met zichtbare tegenzin.

Ik vroeg wie ze waren.

‘We zijn ex-militairen en eigenaren van deze kroeg,’ zei de man in het colbert. ‘Veel militairen komen in deze bar.’ Ze waren bezig met het verplaatsen van het biljart.

Ik knikte. Op een of andere manier was ik gerustgesteld.

Plotseling riep iemand ‘HEIL HITLER’. Ik zocht houvast aan Jose. Maar toen ik achterom keek zag ik dat hij was verdwenen. Zijn afwezigheid beschouwde ik als hoogverraad. Mijn geruststelling was van zeer korte duur. Ik huiverde.

‘We zijn neo-Nazi’s,’ bralde Elvis met een valse lachje. Daarna sprong hij in de houding en bracht met een stalen gezicht de Hitlergroet. Met grote ogen van ontzetting keek ik hem aan. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik iemand zo overtuigd zijn arm zag strekken. Net als Jose wilde ik verdwijnen.

‘Ben je Joods?’ vroeg weer een ander bomberjackie. Met zijn strakke spijkerbroek, zwarte leren kisten en gemillimeterd haar zag hij er heel neo-Nazi-achtig uit.

‘Joods... ik...?’ De vraag kwam te onverwacht om hem te kunnen pareren.

‘Ja, jij. Hoe weet ik dat jij geen Jood bent.’

Ik rolde mijn linkermouw op en liet hem mijn verzameling polsbandjes zien. De icoontjes van katholieke heiligen op de armbandjes van Santiago en Sebastian maakten geen indruk.

Ik slikte. *Straks moet ik mijn lul nog op het biljart leggen.*

‘FUCK POETIN’, brulde nu iemand links van me. Ik dook ineen. De kamer was veel te klein voor dit verbale geweld. Ik keek om. Het was Jose, hij was terug.

‘Dat stond met koeienletters op een muur bij het toilet,’ verontschuldigde hij zich. Knipoog. ‘Moest even pissen.’

Ik rolde met mijn ogen.

De mannen begonnen ook 'FUCK POETIN' te roepen en uiteindelijk deed ik zelf ook maar mee.

'FUCK POETIN'.

'Poetin had met zijn poten van Georgië af moeten blijven,' blafte de man in het colbert. Rond zijn mondhoeken verscheen wat speeksel. 'De Russen zijn laffe honden.'

De verwensingen aan het adres van de Russen gingen nog even door. Elk land in deze regio had een pleurishekel aan zijn buur. Tijdens mijn reis door de Amerika's was dat niet anders. Maar de wrok daar was van een ander kaliber en werd gevoed door jaloezie, omdat het ene land zijn zaakjes beter op orde had dan het andere. In deze contreien hadden niet eens zo heel lang geleden oorlogen gewoed en waren mensen vermoord. Hier konden ze elkaars bloed wel drinken, letterlijk.

'Selfie?' riep Jose, wéér met een neus voor timing. Hij had een avonturenpagina op Facebook. Die stond vol met interessante ontmoetingen met interessante mensen. Dit illustere gezelschap mocht niet ontbreken. Even later staarde ik naar een foto met zeven mensen die allemaal het peace-teken maakten.

Met rode gezichten van opwinding stonden we even later weer buiten. De uitsmijter was meegelopen. Hij was ineens de vriendelijkheid zelve. Losjes leunend op Jose's schouder wees hij naar een kampeerwinkel aan de overkant van de straat. 'Anders komen jullie vanavond een biertje drinken?'

Jose en ik knikten simultaan.

In de kampeerwinkel kocht ik een slaapzak die tot min vijftien ging en een luchtbed. De eigenaar, een kalende man met grijze plukjes haar uit zijn oren, vroeg waar de reis naar toe ging. Naar Iran, over de bergen, zei Jose. De man kneep zijn lippen op elkaar en schudde langzaam zijn hoofd. 'Dan wens ik jullie veel succes.'